

KAPITOLA 1

Wonder Woman seděla s pusou dokořán. Věděla, že se to od princezny bojovnice a dědičky amazonského trůnu neslušelo, ale myšlenky se jí teď točily kolem něčeho jiného – přesněji kolem videa, které sledovala na počítači. Aniž by o tom řekla matce, nechala si poslat tajný kód, aby k videu získala přístup, a e-mailem také odeslala dopis, v jehož úvodu stálo:

*Vážená paní ředitelko Amando Wallerová,
jmenuji se Wonder Woman a měla bych zájem o studium na prestižní škole Super Hero High. Protože jsem se celý život, který jsem strávila tady na Rajském ostrově, učila doma, nemám potřebná doporučení. Jsem ale sportovně založená, statečná a ochotná udělat cokoli, aby se na světě žilo lépe.*

Ze sledování náborového videa Super Hero High ji vytrhla naléhavá zpráva, která jí vyskočila na obrazovce.

NALÉHAVÉ UPOZORNĚNÍ: POVOLÁVÁME VŠECHNY SUPERHRDINY, KTEŘÍ SE NACHÁZEJÍ V BLÍZKOSTI BERMUDSKÉHO TROJÚHELNÍKU! AMERICKÁ VÝLETNÍ LOĎ S ŽÁKY DRUHÉ TŘÍDY NA ŠKOLNÍM VÝLETĚ PLUJE VSTRČÍ KOLOSÁLNÍ PŘÍLIVOVÉ VLNĚ...

Wonder Woman nepotřebovala slyšet nic dalšího. Video pozastavila, popadla své nezničitelné laso pravdy a vyběhla z pokoje.

Matka v zahradě už zase přerovnávala balvany.

„Kam letíš?“ zeptala se.

„Zachránit druhé!“ vysvětlila Wonder Woman už v letu.

„Na večeri buď doma!“ zavolala za ní mamka.

Jakmile Wonder Woman dorazila na místo, slyšela křičet děti, nad kterými se hrozivě klenula hora vody. Jejich loď se zběsile houpala ze strany na stranu. Wonder Woman okamžitě šlehla lasem pravdy. Měla jen jeden pokus na záchranu dětí, než rozbouřený oceán plavidlo převrhne.

Zatočila lasem vysoko nad hlavou a s hbitou přesností jím rázně mrštila. Zásah! Omotala laso kolem stěžně.

Švihla zápěstím, šklubla lasem, utáhla smyčku a zatáhla za lano, aby se loď na vodě udržela ve vzpřímené poloze, když se pod ní prohnala obrovská vlna. Děti zajásaly.

„Děkujeme, mladá dámo!“ zavolal učitel. „Jsi naše hrdinka!“

Wonder Woman se začervenala, zamávala jim a zamířila domů. Když si pospíší, stihne ještě před večerí dokoukat to náborové video.

Doma se Wonder Woman pozorně zadívala na obrazovku a studovala video. Super Hero High měla všechno, o čem kdy snila. Škola se pyšnila rozsáhlým areálem s blyštivou výškovou budovou uprostřed. Studentům a učitelskému sboru nabízela nejnovější technologie, elektroniku a zbraně, které jim každý záviděl. Navíc tu měli zbrusu nový letecký okruh a hojně využívanou nemocnici přímo v areálu. A snad jediná věc, která byla působivější než samotná inspirativní socha Spravedlnosti, byl symbolický Ametyst z Gemworldu, posazený na vrcholku nejvyšší školní budovy, který prorážel mraky a sloužil jako vítací maják pro příchozí letce.

A ještě něco. Některé předměty vyučovali slavní superhrdinové, co školu vystudovali, a bylo tu na výběr z víc kroužků, než na kolik by člověk vůbec mohl mít

čas, jako například Hrátky s jedy, Vaření s meči a věčně populární Pletačka a mlátička. Nejvíc ale Wonder Woman fascinovali studenti.

Byly tu zastoupeny všechny možné skupiny mladých lidí – někteří měli více superschopností, jiní neměli žádné. Řada snobských škol, jako Interstellar Magnet, studenty hodnotila jen podle známek, výsledků testů nebo druhu superschopností. Super Hero High ale měla ušlechtilější cíl. Studenti se tu nevybírali podle toho, čím jsou dnes, ale podle toho, čím se mohou stát zítra. Na videu bylo k vidění všechno možné. Holky, kluci, zvířata, hmyz, mimozemšťané, roboti, mutanti i stvoření schopná se převtělit. Byla to škola rovných příležitostí a Wonder Woman se to zamlouvalo, protože měla silný smysl pro spravedlnost.

Všimla si také, že studenti vypadají až opojně šťastně, zvlášť jedna temperamentní, copatá blondýna, které se podařilo vplést téměř do každého záběru. Když si Wonder Woman představila, že by si tu našla přátele, zahřálo ji to u srdce. Tentokrát ale jinak, než když ji srazila atomová ohnivá koule. Tohle teplo jí na tváři vykouzlilo úsměv.

Když se video blížilo ke konci, začala hudba hrát hlasitěji a různé skupinky studentů a učitelů se postavily nebo se vznesly za ředitelku Wallerovou, která pronesla: „Takže jestli chceš, aby tvé vzdělání nabralo

superotáčky," Wonder Woman přikývla, „chceš získat superpřátele," Wonder Woman přikývla, „a nabýt supervýznamu," Wonder Woman přikývla, „pak vítej na Super Hero High!"

Wonder Woman se sevřelo hrdlo. A právě, když se jí do očí začaly drát slzy, zaslechla dunění silného ženského hlasu.

„Wonder Woman!"

Co to?

Kdo ji to volá?

Byl to počítač – nebo přesněji Amanda Wallerová přes počítač. Ředitelka na konec náborového videa připojila osobní zprávu.

Wonder Woman se napřímila a upravila si zlatou korunku, kterou měla usazenou v dlouhých hustých černých vlasech. „Ano, paní," řekla, i když věděla, že ji paní Wallerová nemůže slyšet. Wonder Woman vychovali, aby byla zdvořilá.

Ředitelka se pokusila o úsměv. K její přísné tváři se to moc nehodilo, vypadalo to spíš, jako by měla trávicí problémy. Na pozadí si Wonder Woman všimla celostátních ocenění Agenta roku, která lemovala stěny. O ředitelce Super Hero High Amandě Wallerové přečetla desítky rozhovorů. Ačkoli neměla žádné vlastní tradiční superschopnosti, zasloužila se o to, aby zranění zůstala na minimu, u studentů měla respekt a vždycky

se ze svých mladých superhrdinů snažila dostat to nejlepší.

„Wonder Woman,“ zopakovala ředitelka Wallerová. Její široká ramena zabírala celou spodní část počítačové obrazovky. „Sleduji tě už nějakou dobu a myslím, že nadešel čas, aby ses k nám přidala. Máš potenciál stát se jednou z největších superhrdinek v dějinách. Chybí ti ale formální vzdělání. A na to je tu Super Hero High. Chci, abys o tom popřemýšlela, ale poslouchej taky své srdce. To ti poví, kam patříš.“

„Na co se to díváš?“

Wonder Woman sebou trhla. „No... jen jsem se...“

„Já vidím, co děláš,“ řekla majestátně matka a tvářila se přesně tak, jak by se od královny bojovnice očekávalo. „Proč bys chtěla opustit Rajský ostrov?“

To byla dobrá otázka. Jejich domov byl plný bujné tropické vegetace, obklopovalo ho tyrkysové moře, které bylo tak modré, že lepší název si ostrov ani nezasloužil. Zlaté břehy omývala teplá voda, jejíž vlny připomínaly bílé mašle, a celý ostrov proto vypadal jako jeden velký dárek. A možná že to dárek byl. Kopce se poklidně vlnily a hostily majestátné zelené stromy. Větve tenkých bělavých vrb se půvabně houpaly ve větru. Nebyly ale tak slabé, jak by se mohlo zdát, stejně jako spousta jiných věcí na ostrově. Ani na té nejkřehčí vrbě by nezanechala vrubek ani řetězová pila. I když to byl

ale ráj, šlo zároveň o pevnost obývanou pouze amazon-
skými válečnicemi.

V srdci Rajského ostrova – známém také jako Themiskyra – se nad stromy tyčil velký řecký chrám. Právě tady žila Hippolyta, královna Amazonek, se svou jedinou dcerou.

„Nejde o to, že by se mi chtělo odejít,“ snažila se to Wonder Woman vysvětlit své matce. „Chtěla bych se podívat po světě. Chtěla bych se ve světě o něco zasadit.“

Matčino mlčení ji znervózňovalo. Hippolyta mlčela vždycky, když se chystala na souboj. Bude se jejich rozhovor odehrávat v takovém duchu? Jako souboj? Byly si vždycky tak blízké. Wonder Woman doufala, že se rozhovor udrží na úrovni debaty.

„Prosím, matko,“ žadonila Wonder Woman, „můžu se na Super Hero High tolik naučit. Chodili tam všichni největší superhrdinové.“

„Já jsem tam nechodila,“ poznamenala Hippolyta.

„Tak jsem to nemyslela,“ řekla rychle Wonder Woman. „Jenom jsem prostě... tady na Rajském ostrově strávila celý život a...“

Hippolyta si hlasitě povzdechla – jak to matky dělávají, když toho chtějí dětem tolik říct, a nemůžou to ze sebe dostat.

„Má nejmilejší dcero,“ řekla jemnějším hlasem, „narodila ses, abys vládla. V žilách ti proudí královská krev.

Zůstaň tu, a jednou budeš vládnout Rajskému ostrovu. Budeš královnou Amazonek stejně jako já.“

Teď mlčela pro změnu Wonder Woman. Zhluboka se nadechla a potom řekla: „Matko, mám tě ráda a obdivuji tě. Ale až vyrostu, chci prostě být sama sebou.“

Hippolyta svou dceru milovala nade všechno a chápala, že Wonder Woman touží po objevování světa. A tak dceři nakonec dovolila odejít. Nejdříve jí ale dala dárek. „Sloužily mi léta,“ řekla Hippolyta, když si sundávala své náramky. „Odkloní rakety, kulky a další zbraně, které by ti mohly ublížit.“

„Díky, matko,“ poděkovala Wonder Woman a zadívala se na blýskavé kovové náramky, které jí teď zdobily zápěstí. Matčiny náramky si zkoušívala, když byla malá. Vždycky jí ale byly příliš velké a klouzaly jí z ruky. Teď jí ale poprvé padly jako ulité.

„Budu tě často kontrolovat,“ upozornila ji Hippolyta. „Budeš naší amazonskou velvyslankyní a musíš se podle toho chovat.“

„Slibuju,“ ujišťovala ji Wonder Woman. Divila se, jak může cítit bolest a radost zároveň. I když se jí bude po matce a Rajském ostrově, jediném domově, co kdy měla, hrozně stýskat, těšila se na nový život, který ji čekal.

Matka, jako by jí četla myšlenky, řekla: „Moje milá, v žilách ti proudí královská krev a jsi princezna a dě-

dička ostrova amazonských válečnic. Nebudu tě tu ale držet, protože ať už půjdeš kamkoli, budeš mít vždycky zvláštní místo v mém srdci, má milovaná dcero.“

„Díky, matko,“ odpověděla Wonder Woman a setřela si z očí slzy. Říkala si, jestli ty náramky opravdu fungují. Bolest, která jí svírala srdce, totiž nijak nezmírňovaly.

Objaly se a Wonder Woman vyrazila, než si to matka stihla rozmyslet. Letěla rychleji než kdykoli předtím. Nikdy neopustila Rajský ostrov na delší dobu, než bylo nezbytně nutné k záchraně životů a nápravě špatností v přilehlých oblastech, a teď si vychutnávala nový pocit svobody. Vydala se tou delší cestou kolem planety a žasla nad obrovskou rozlohou Země pod sebou. Zastavila se v Rusku, aby odklonila tornádo, uhasila ničivý požár a zachránila koaly v Austrálii a uklidila po masivním sesuvu půdy na hoře Fudži. Brzy ale měla na dohled místo, které bylo dokonalé i bez jejího zásahu.

Přívětivá záře Ametystu ji přitahovala k sobě. Když Wonder Woman spatřila Super Hero High, hluboko v srdci cítila, že patří právě sem.

Ne všichni ale měli stejný pocit.

KAPITOLA 2

Wonder Woman celou cestu z Rajského ostrova letěla. Zastavila se jen, aby někomu pomohla nebo si občas dala něco k snědku. Letěla přes poklidná moře a burácející oceány, přes hory a údolí, přes pláně Serengeti a podél Velké čínské zdi. Za celou cestu ale nenarazila na nic tak impozantního, úžasného a děsivého jako na to, co teď měla přímo pod sebou.

Na střední školu.

Hlasité zvonění vyvolalo organizovaný chaos. Masy studentů, které se doteď procházely po venku, se začaly okamžitě tlačit do dveří, aby se rychle dostaly do školy. Když Wonder Woman přistála, postávalo na dvoře už jen několik opozdílů.

„Promiň,“ oslovila Wonder Woman dívku, obleče-

nou v jemné vrstvené látce lemované umělou kožešinou. Obdivovala její ledově modré vlasy, které jí sahaly po ramena. „Můžeš mi prosím říct, kde bych našla ředitelku Amandu Wallerovou?“

Dívka Wonder Woman přejela pohledem od hlavy až k patě a ušklíbla se nad podivnou výzbrojí nově příchozí amazonské válečnice.

„Z daleka?“ zeptala se dívka. Očima zabloudila k malé zlaté korunce s rubínově červeným kamínkem, kterou měla Wonder Woman v pocuchaných vlasech, a pak upřela pohled na zářivé náramky zdobící její zápěstí.

„Ano! Přiletěla jsem až z Rajského ostrova,“ odpověděla. „Jsem Wonder Woman!“

„Frost,“ prohlásila naprosto lhostejně dívka.

Wonder Woman trochu zamrazilo. Frost pohodila vlasy a ukázala na obrovskou cihlovou budovu. „Po schodech nahoru, za dveřmi doprava, pak doleva a zase doleva, pak doprava, za roh a zase ven.“

Wonder Woman párkrát zamrkala. „Co prosím?“

„Nic, dělám si srandu,“ opáčila Frost, dramaticky ještě jednou pohodila vlasy a vycenila nádherně bílé zuby. „Běž dovnitř a zeptej se někoho, komu to není jedno.“

„Tak dobře!“ řekla Wonder Woman rozzářeně. „Díky!“

